

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1705/2015
11. 02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача Д.В. из Б.П., О.К., чији је пуномоћник Р.Ј., адвокат из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Р4 и 49/15 од 19.10.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Прокупљу Р4 и 49/15 од 19.10.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Прокупљу Р4 и 49/15 од 19.10.2015. године, ставом првим изреке утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Куршумлији у предмету И 90/10 (раније предмет пред Општинским судом у Куршумлији И 487/06). Ставом другим изреке наложено је Основном суду у Куршумлији да предузме све неопходне мере како би се извршни поступак из става 1. спровео у најкраћем року. Ставом трећим изреке предлагачу је одређена примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року од 30.000,00 динара, која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, опредељених за рад судова, у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев предлагача преко 30.000,00 динара до тражених 250.000,00 динара. Ставом петим изреке обавезана је Република Србија да предлагачу исплати 6.780,00 динара на име трошкова поступка који ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, опредељених за рад судова, у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу, без навођења законских разлога, оспоравајући га у ставовима четвртим и петим изреке.

Одлучујући о жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/2013), применом члана 402. у

вези са чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач Д.В. је 14.09.2006. године поднео предлог за извршење Општинском суду у Куршумлији против извршног дужника Д.С., ради наплате дуга од 60 евра у динарској противвредности на дан исплате, пленидбом покретних ствари извршног дужника. Суд је решењем И 487/06 од 18.09.2006. године одредио предложено извршење. Спровођење извршења је започето 13.05.2009. године тако што је судски извршитељ покушао попис ствари извршног дужника, али га није затекао код куће. Затим је 07.10.2014. године извршитељ поново био у кући извршног дужника, када је затечен у кући, али није било покретних ствари које би могле бити предмет извршења о чему је обавештен извршни поверилац закључком суда од 24.10.2014. године. Извршни поверилац је поднеском од 26.11.2014. године предложио суду да понови попис покретне ствари – мотокултиватора са приколицом. Судски извршитељ је 30.01.2015. године пописао приколицу од фрезе која је била у дворишту куће извршног дужника. Закључком суда од 26.02.2015. године заказана је прва продаја пописане ствари за 18.03.2015. године, која није успела, па поново закључком од 18.03.2015. године за 15.04.2015. године, што је и последња предузета радња у извршном поступку.

Анализирајући дужину трајања и ток поступка пред првостепеним судом, Виши суд у Прокупљу је нашао да је повређено право предлагача на суђење у разумном року и наложио је окончање извршног поступка у најкраћем року.

Одлучујући о захтеву за накнаду због утврђене повреде права, Виши суд у Прокупљу је предлагачу одредио накнаду од 30.000,00 динара, док је одбио захтев до тражених 250.000,00 динара.

Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Прокупљу правилно одлучио о накнади за повреду права на суђење у разумном року, па се жалбом неосновано побија висина накнаде.

Наиме, применом члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, суд може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права, ако утврди да је захтев подносиоца основан. Из садржине наведене одредбе произилази да се ради о специфичном поступку, који има за циљ убрзање окончања поступка у коме је утврђено да је дошло до прекорачења разумног рока за правноснажно пресуђење. Цитирана одредба члана 8б став 1. Закона о уређењу

судова, предвиђа могућност одређивања примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року, адекватне околностима сваког конкретног случаја. Правилна примена ове одредбе подразумева да примерена накнада не представља накнаду штете, већ уз изрицање мере за убрзање поступка, представља сатисфакцију за утврђену повреду права. Висина примерене накнаде одређује се у зависности од околности сваког конкретног случаја, при чему се посебно цени природа захтева односно значај предмета спора за подносиоца захтева, поступање суда, али и предлагача, као учесника у поступку у коме је дошло до повреде права.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају Виши суд у Прокупљу правилно одмерио накнаду предлагачу од 30.000,00 динара, уз оцену свих околности које су од утицаја на одређивање накнаде, а нарочито укупно трајање извршног поступка – 8 година, 11 месеци и 11 дана, затим неоправдано дуг период непоступања суда од доношења решења 18.09.2006. године до предузимања прве радње - пописа 13.05.2009. године, а после тога до 07.10.2014. године суд је био неактиван. Међутим, суд је имао у виду и да је предмет извршног поступка наплата дуга од 60 евра што по критеријуму значаја предмета спора за предлагача није могло имати утицаја да накнада буде већа. Како су ове околности оцењене, а није било других које би оправдале досуђивање накнаде у већем износу, правилно је одбијен захтев предлагача преко наведеног износа као неоснован.

Осим наведеног, Врховни касациони суд је нашао да је правилно одлучено о трошковима поступка. Предлагач има право на накнаду трошкова поступка применом члана 154. став 1. ЗПП, који су му признати за састав захтева - 6.000,00 динара, који је сачинио адвокат, применом тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), с обзиром да је предлог за заштиту права на суђење у разумном року акт притужбеног карактера, који није строго формалан, због чега не припадају трошкови у већем износу.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**